

boijos d'estimació, cantarém un himne á la Natura, entonarém cada moment la eterna cançó del Amor... i'ns dirém mil voltes que'ns estimém... que'ns estimém molt... que'ns estimarém sempre!...

J. Recasens i Mercadé.

NOTAS DE VIATJE

Es sens dubte *San Sebastián* una de las ciutats més hermosas de la península ibérica. La seva posició topogràfica es de lo més encantador: qu'hi vist en mos comptits viatjes per las diferents nacionalitats que composan l'Estat espanyol: situada en lo més esquerpat de la costa cantàbrica, disfruta d'una temperatura fins quelcom molesta per sos pacífics habitants, puig á l'hora del sol sos raigs son tan ardents que es exposat anar pel carrer; y en cambi al cap-al-tart, á la nit, qu'ebé un s'hi troba en aquella amplíssima platja batejada ab l'escayent nom de *Conxa* ó bé sentat en una cadira de las del passeig del *boulevard* tot fruint «La Bohème» ó qualsevol altre tros de partitura que, baix la batuta d'un paysá nostre, executa la notable banda de la capital de Guipúzcoa!

La presencia del Quefe del Estat dona cert caràcter á la població; y avuy ó demá que'l Rey deixi de estiuejarhi tindrà'ls mateixos atractius, si bé deixarà de tenir aquest tò burocràtic que fins á cert punt se'ns fá antipàtic als que lluytém per la vida. Aquesta diferenciació de classes! aquest mál entés socialisme, Sant Sebastián'ns el presenta en el Gran Casino, timba ahont es tan difícil l'entrada com la sortida.

Provehida la ciutat de tranvías pera tots indrets, no hi ha cap trajecte llarch. Amples y ben arrengherats carrers; espayosas plassas; jardins á tot arreu; catés á cada pas. De teatres sí qu'está malament: compta ab dos, el Circo y'l Principal, y cap d'ells respón á l'altura de l'aristocrática població. De frontons n'hi ha dos y bons.

Lo qu'es verament fantástich, un día de mar grossa es el balcó conegut per *rompe-olas*, á la desembocadura del riu Urumea. A la drcta, avansant cap al mar, s'aixeca la montanya Ulía y á l'esquerra, la Urgell y aixís és que forma una regular badía ahont

s'hi baten las encrestadas onas al impuls del furios nort qu'ab molta frecuencia bufa per aquestas encontradas.

A lo llarch del ja citat riu s'esten el famós passeig de la Zurriola, ahont s'aixeca l'estátua del almirall Okendo, un marí veritat, no com avuy s'estilan; pero'l més bonich dels passeigs es el de l'Aviuguda de la Llibertat que va desde'l pont de Sta. Caterina fins als jardins qu'embauman un costat de la tan anomenada Conxa, desde ahont admirem l'illa de Sta. Clara situada al entrar mateix del port; y platjajant, á ma esquerra, després de contemplar la varietat d'arquitectura qu'ens ofereixen las dotzenas d'hôtels que s'acastellan fins á Miramar ahont trobem el Palau Reyal, de gust indefinit y ahont en un de sos marlets hi oneja'l pendó morat de Castella...

El caràcter dels fills d'aquesta terra es molt afablé, si bé cada día van perdent més la fisonomia que'ls diferenciava de sos germans pamplonins y vitorians: cada día son mes castellans, si no de cor, d'esperit.

Salvador Borrut y Soler.

Sant Sebastián, 1904.

LA CALUMNIA

La calumnia es lo fruit dels masells d'ànima, la negació de l'innata noblesa de la bestia humana, el gastament dels cervells embotornats de meningitis no del odi que ni son dignes de sentir, sino de la ronyosa supuració que duen inoculada en llurs germens de vida miserable.

La llensan als quatre vents á mansalva porque se escampi arreu, porque's fassi del domini públich y's comentí y's discuteixi, porque'ls vols de corps que están ataleyant las carnassas socials, vianda de llurs festins, l'arreglequin y empestin l'ambient del calumniat, ab sas emanacions melfíticas, els cor-sequi sas il·lusions en flor y'ls fassin duptar fins d'una virtut immaculada.

¡Arrera! innobles calumniadors, sers exacreables!

¡Arrera! essencia de la covardia, microbis infestants, fills de la putrefacció anímica!

Anónims cervells embotornats de meningitis, inmond fastigós.

M. Sugrañes.

Falls (1)

CASTELL ENRUNAT

Llá dalt, demunt d'un gegantí tossal dels ferestecs Pregaraus, jau lo castell en runes, tenint per llit els

rocs grandiosos. Quan surt el sol, sos marlets li donen lo bon die; quand sen va a la posta, desde llá dalt li fant adeu. Quand la lluna plateja ses cresteries apar un monstre de pel grisós i lluent, que ajagut s'abalteixi. Al mitj de la foscor appar un vaixell naufragat surant desfet per un mar tenebrós. A la vesprada, quand moradeja la cinglera am nuvols

(1) Del llibre en preparació "Falls"